

Георгій Іванченко
(нар. 2000)

Укrajнський фотограф, який працює як фрилансер у сфері документальної та журналістської фотографії з лютого 2022 року.

З перших місяців повномасштабного вторгнення почав знімати для **Associated Press** та **European Pressphoto Agency** як незалежний фотограф. Протягом півтора року Георгій був змушений залишити постійне місце проживання, щоб документувати війну.

Переломним моментом у його фотографії став майже місяць, проведений у Бахмуті, який щодня штурмували російські війська разом із групою «Вагнера». У грудні та січні 2022 року він документував життя місцевих жителів із рюкзаком і спальником, живучи з мешканцями у підвалах, військовими та рятувальниками. У квітні, працюючи над історією про Часів Яр на Донеччині, його авто було обстріляне та знищене російським снарядом.

Згодом Георгій почав також писати репортаж, та співпрацювати з **Kyiv Independent**, **Libération**, **Dagbladet Information**, **Babel**, **Reporters** та іншими медіа. Він і далі документує історії людей на передовій та в деокупованих територіях, паралельно працюючи над власними авторськими проектами.

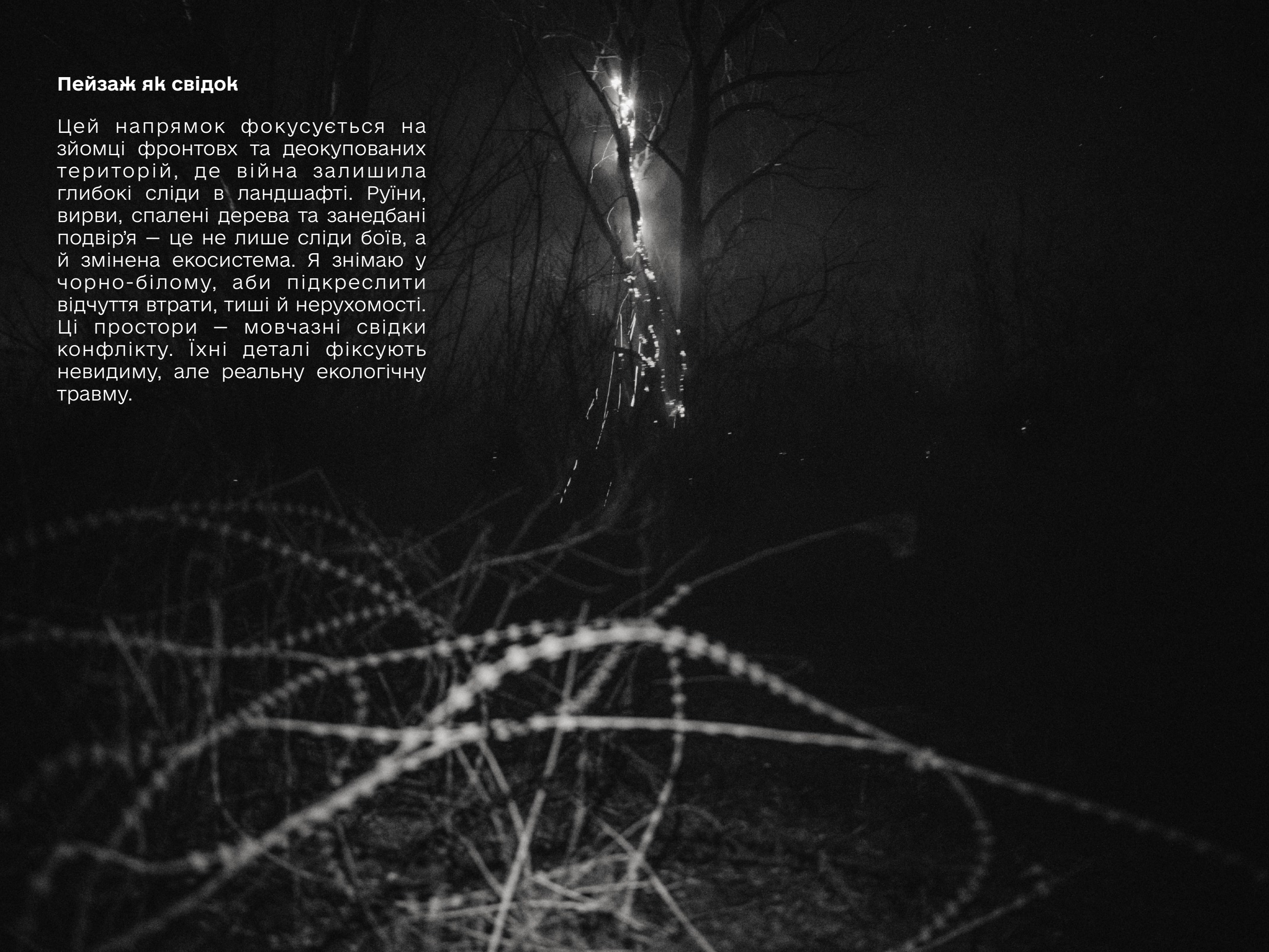

У 2023 році здобув першу нагороду – **25 Under 25: "Young and Daring"**, а також став членом **Української асоціації професійних фотографів (UAPP)**. Фіналіст / Commended – **Ian Parry Grant 2024**, у вересні 2024 року отримав перше місце за серію **"Warhole"** на конкурсі **MIPH PHOTO PRIZE 2024**.

Телефон: +380 67 010 73 75
Email: george.ivanchenko@icloud.com

Пейзаж як свідок

Цей напрямок фокусується на зйомці фронтів та деокупованих територій, де війна залишила глибокі сліди в ландшафті. Руїни, вирви, спалені дерева та занедбані подвір'я — це не лише сліди боїв, а й змінена екосистема. Я знімаю у чорно-білому, аби підкреслити відчуття втрати, тиші й нерухомості. Ці простори — мовчазні свідки конфлікту. Їхні деталі фіксують невидиму, але реальну екологічну травму.

Цирк

Я працюю з бродячим цирком, що пересувається селами та містами. Цирк — це тимчасова спільнота, що взаємодіє з простором, часто — в умовах післявоєнного безладдя. Їхнє існування — приклад адаптації до зміненого середовища. Я знімаю, як вони живуть, виступають, залишають сліди. Це історія про мобільність, крихкість та екологію виживання в буквальному й символічному сенсі.

Проект «Warchive»

- це спроба зберегти пам'ять шляхом створення фізичного та цифрового архіву знайдених фотографій із розбомблених житлових будинків у Ізюмі та на Північній Салтівці в Харкові. Разом із другом Нікітою Кузнецовим ми систематично досліджуємо покинуті квартири у багатоповерхівках, зруйнованих під час авіаударів та артобстрілів. Деякі з цих будинків стоять спустошеними вже понад два роки, а інші — готуються до знесення через реконструкцію.

Ми збираємо плівки, роздруковані фотографії, полароїди, сімейні, армійські, шкільні альбоми — усе, що зберігає особисту історію. Кожну знахідку ми маркуємо за адресою (вулиця, будинок, поверх, квартира), якщо така інформація доступна. Багато знімків сильно пошкоджені вологою, пліснявою чи брудом — вони потребують очищення та реставрації. Ми також документуємо сам процес пошуку — на фото й відео — аби показати, як матеріальна пам'ять зникає у післявоєнному міському просторі.

Наша мета — зберегти ці фрагменти пам'яті та, за можливості, повернути їх власникам. Індивідуально кожна фотографія має емоційне значення, але разом вони складають мозаїку культурної та історичної

